

nutí, že Josef P. své zákonité povinnosti zadost učinil. Teprve druhou přihláškou dne 14. března 1929 přihlásil Josef P. jmenovaného s dnem vstupu do zaměstnání 29. ledna 1929, byl tedy prý na kritický den 9. února 1929 Leopold M. přihlášen až 14. března 1929, tedy opožděně a po onemocnění.

O stížnosti uvážil nss toto:

Jde o případ § 20 odst. 2 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. ve znění zák. z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb., dle něhož »zaměstnavatel jest povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad na dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ. Přihlásil-li zaměstnavatel nižší mzdu nebo neoznámil-li jejího zvýšení, je povinen nahraditi pojišťovně rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené.«

Již úřad I. stolice zjistil, že Josef P. přijal Leopolda M. do zaměstnání povinně pojištěného dne 9. února 1929 a že jej u stěžující si pojišťovny přihlásil dne 10. února 1929. Toto zjištění uznala za správné i stěžující si pojišťovna, sama z něho vycházela ve svém opravném prostředku a ani ve stížnosti správnost tohoto skutkového zjištění nepopřela. Mluví sice ve stížnosti také o druhé přihlášce ze dne 14. března 1929, jež uvádí jako den vstupu Leopolda M. do zaměstnání 29. ledna 1929; z okolnosti této však nedovozuje nic k odůvodnění nároku pojišťovny a nedovozovala st-lka ani v opravném řízení.

Byla-li však přihláška pracovního poměru, jenž dne 9. února 1929 počal a téhož dne úrazem Leopolda M. skončil, učiněna dne 10. února 1929, stalo se tak v šestidenní lhůtě přihlašovací, stanovené v § 17. Je-li tomu tak, uznal žal. úřad právem, že nejsou splněny předpoklady cit. § 20 odst. 2, ježto přihláška, byť i se stala po onemocnění, se stala během zákonné lhůty § 17.

Zaměstnavatel tím, že v přihlášce, podané dne 10. února 1929, jako den vstupu Leopolda M. do zaměstnání uvedl den 10. února místo 9. února 1929, dopustil se zajisté nesprávného udání v přihlášce. Nesprávná udání v přihlášce zakládají náhradní povinnost podle cit. § 20 odst. 2 — jak shora uvedeno — jen, týkají-li se přihlášené mzdy. O takový případ tu však nejde. Stížnost sama dovozuje, že tu šlo o nesprávnost přihlášky; st-lka netvrdí a netvrdila ani během řízení, že by byl přihláškou z 10. února 1929 byl přihlašován nějaký nový pracovní poměr, počavší dne 10. února 1929. Pro takové pojmání této přihlášky není ovšem ve spisech opory, ba odporovalo by nespornému faktu, že pracovní poměr Leopolda M. u Josefa P. skončil již dne 9. února 1929 úrazem zaměstnance.

Č. 9999.

O b e c n í d á v k y: * Dávku z přepychových bytů podle vzorných pravidel vl. nař. č. 143/22 lze předepsati pouze osobě fyzické.

(Nález ze dne 8. září 1932 č. 12.213.)

V ě c: Firma »M. B. N. synové Union, akciová společnost pro průmysl textilní a tiskárny látek« ve D. (adv. Dr. Frant. Pařez z Dvora Král. n./L.) proti okresnímu úřadu ve Dvoře Králové n./L. o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 1. února 1929 vyměřil obecní úřad ve D. stěžující si firmě obecní dávku z přepychových bytů na rok 1928 od 1. května do 31. prosince 1928 ze 24 místností 14.133 Kč 30 h. Odvolání této firmy okresní úřad ve Dvoře Králové n. L. v postupu instančním nař. výměrem nevyhověl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Podle pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů, platných od 1. června 1923 do 31. prosince 1928 v obci D., a shodných se vzornými pravidly vl. nař. č. 143/22, je předmětem dávky spotřeba bytová, jevící se v rozsáhlosti bytu (§ 1). Měřítkem jest počet obytných místností patřících k bytu a počet členů domácnosti držitele bytu, obývajících ten který byt (§§ 2 a 3). Podle § 4 je povinen dávku platiti držitel bytu, jemuž je vydati i platební rozkaz (§ 10). Z těchto ustanovení plyne, že subjektem dávky může býti toliko osoba fysická, nikoliv osoba právnická, u níž nelze mluvit ani o spotřebě bytové ve smyslu dávkových pravidel, ani o držení »bytu«, ani o domácnosti.

V daném případě byla dávka z přepychových bytů předepsána stěžující si akciové společnosti, tedy právnické osobě, a žal. úřad nevyhověl petitu odvolání st-lčina, aby platební rozkaz o dávce byl zrušen proto, že st-lka jako akciová společnost neužívá a nemůže užívat vily své k účelům bytovým, nýbrž že v ní bydlí její zaměstnanci. Podle toho, co uvedeno, spočívá nař. rozhodnutí na nesprávném právním názoru.

Č. 10.000.

Živnostenské právo: * Nadřízený úřad živnostenský jest podle § 146 odst. 4 živn. ř. oprávněn, zrušiti dispens od průkazu způsobilosti, kterou byl žadatel o koncesi zubotechnickou prominut požadavek § 2 odst. 2 zák. č. 303/20, aby učební doba byla v den účinnosti tohoto zákona již skončena.

(Nález ze dne 9. září 1932 č. 13.238.)

V ě c: Rudolf Z. v H. (adv. Dr. Ludv. Hammer z Prahy) proti ministerstvu obchodu o koncesi zubotechnickou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zsp v Praze výnosem z 26. července 1928 udělila st-li k žádosti z 31. března 1928 koncesi pro živnost zubotechnickou se stanovíštěm v H. Výnosem ze 7. listopadu 1928 schválila st-li pobočku živnosti zubotechnické ve smyslu § 40 živn. ř. v M. k hlavnímu závodu v H. s určitými podmínkami ve výnose tom uvedenými.

Žal. úřad nař. rozhodnutím u příležitosti stížnosti Spolku čsl. zubních